

ærede Minister at tage dette Spørgsmaal under Overvejelse og søge, hvis der er noget galt et eller andet Sted, at faa det rettet, saa Dyrene først og fremmest for deres egen Skyld føres frem hurtigst muligt. For øvrigt er det min Overbevisning, at der burde løbe et Tog, som opsamlede disse Kreaturer langs Vestkysten og ikke forsinkedes unødvendigt ved ogsaa at tage andet Gods med. Jeg vil henstille til den højtærede Minister at søge at indføre en Reform paa dette Omraade; jeg har den Opfattelse, at Statsbanerne i mange Maader er en ret konservativ Institution, som har Vanskelighed ved at komme over til andre Maader end de gammelkendte, og det vilde efter min Formening være udmærket, om der blev ryddet lidt op i Administrationen visse Steder.

Dernæst, og det er det, der egentlig har foranlediget mig til at tage Ordet i denne Finanslovdebate, vil jeg fremsætte et Spørgsmaal, der sorterer under og angaar den højtærede Justitsminister, og det omhandler en Dom, der er overgaaet en Mand i Vestjylland — jeg vil straks sige: en ganske urimelig og haard Dom. Jeg vil tillade mig kort at referere denne Sag. Den 9. Oktober 1920 solgte en Mand — han hed Niels A. Petersen —, der boede i Hostrup i Øse Sogn, sin Ejendom. Da Handelen fandt Sted, faldt Talen, som naturligt kunde være, ogsaa paa Kalvekastning. Køberen spurgte Sælgeren, om der havde været Kalvekastning i hans Besætning, hvad Sælgeren svarede nej til, det havde der ikke været indtil dette Øjeblik, og derudover, sagde han, vilde han ikke garantere noget. I Tiden fra Handelen og til Manden skulde aflevere Ejendommen — Afleveringsdagen var sat til den 26. Oktober —, skete det Uheld for Sælgeren, at en af Besætningens Køer kastede Kalven. Det var en ubehagelig Ting for Sælgeren, selvfølgelig ogsaa for Køberen. I Begyndelsen var det de to Mænds Mening, at de skulde handle af saaledes, at Sælgeren gav Køberen en rimelig Erstatning, fordi der var kommet en Kalvekastning i Besætningen, og det saa ogsaa ud til, at Sagen vilde være løbet af uden Proces. Jeg skal ikke ved denne Lejlighed skildre, hvorledes det gik til, at der alligevel kom Proces, kun konstatere, at den kom. Saa blev der først Forligsprøve, og dér forlangte Køberen af Ejendommen en Erstatning paa 2 000 Kr. Denne Erstatning afviste Sælgeren som efter hans Mening ganske urimelig stor. Det synes jeg ogsaa, den var; hele Besætningens Værdi er nemlig

af uvildige Mænd opgjort til 3 650 Kr. Der var kun een Ko til i Besætningen, der var med Kalv, Resten var ikke drægtig; og en Del af den var Ungkvæg. Men alt-saa, da hele Besætningens Værdi kun var 3 650 Kr., fandt Sælgeren naturligvis en Erstatning paa 2 000 Kr. ganske urimelig og afviste derfor dette Krav. Saa blev der ført Vidner i Sagen, og det gik frem, og tilbage, men et Vidne, som Køberen førte, og som skulde bevidne, at Sælgeren havde udtalt sig om, at han havde faaet Kalvekastning i Besætningen, og at det var kedeligt o. s. v., turde paa et givet Tidspunkt ikke aflægge Ed paa dette; først efter at han var truet med at blive idømt Dagmulkt, Bøder, gik han til Ed. Sagen kom for Landsretten i Viborg, og, kort sagt, Resultatet blev, at Niels A. Petersen ved Landsretsdommen blev dømt til en Erstatning paa 3 000 Kr. plus Sagens Omkostninger og Renter af de 3 000 Kr. i Tiden fra 19. November 1920 til 6. Juni 1921, i alt rundt regnet ca. 4 500 Kr. Denne Erstatning blev han idømt, fordi en eneste Ko i Besætningen havde kastet Kalv. Lad mig tilføje, at indtil dette Øjeblik har der ikke været Kalvekastning i Besætningen siden. Denne ganske urimelige Dom overgik den, efter det Kendskab jeg har til ham, meget flittige og energiske Mand, en Mand, der ved eget Arbejde uden nogen som helst Hjælp fra sine Forældre har arbejdet sig langsomt frem til først at faa en lille Landejendom, siden at ombytte den ved Salg til en noget større Ejendom. Jeg vil med den højtærede Formands Billigelse tillade mig at oplæse en Erklæring fra ti Mænd ude i Øse Sogn, Mænd, som kender den paagældende Sælger ud og ind. Blandt disse ti Mænd er blandt andet den stedlige Sogneraadformand, Sognefogeden og Voldgiftsformanden. Erklæringen lyder saaledes: „I Betragtning af, at der af den Besætning, som Niels A. Petersen overdrog til Thomas P. Christensen — nemlig 5 Køer, — kun var een med Kalv; og at denne Ko senere, i Marts 1921, har født en fuldbaaren Kalv, erklærer vi herved paa Tro og Love og efter vor bedste Overbevisning, at den Erstatning paa 3 000 Kr., som N. A. P. ved Vestre Landsrets Dom af 6. Juni d. A. er tilpligtet at betale nævnte Th. P. C., er langt højere end det Tab, denne har lidt, selv om Kreaturbesætningen forinden Tiltrædelsen maatte anses befængt med Kalvekastningssmitte, og selv om Sælgeren maatte antages ansvarlig derfor. Køberen kunde efter vor Overbevisning ved at fede og sælge til Slagtning de paagældende Kreaturer og i